

om at dele Loven i to, idet man da ikke vilde have kunnet nøies med to Love, fordi Æmilitærtjenesten da igjen forsaavidt maatte falde i to Afdelinger, hver med sin Lov saa at man altsaa i det Hele saar tre Love, idet man maa skjelne mellem den Lov, der gjælder for Søjtenesten paa Togt, og den Lov, der gjælder for Søjtenesten i Land. Jeg kan heller ikke ganske se, at dette skulde blive saa vanstelig og uoverkommeligt, at man ikke skulde have Lov til at gjøre det. Man kunde selv slaa den Lov, der skulde gjælde for Søjtenesten i Land, sammen med Loven for Hæren, og saa faae en Lov særlig for Flaaden, der gjaldt for Togt; det vilde være langt heldigere, saameget mere, som der ombord i Orlogsskibene ikke er Auditorer. Ja, man har sagt Herre Gud! den Lov kunne de Bedkommende sagtens sætte sig ind i, men jeg maa dog herimod sige, at der kan jo forekomme tvivlsomme Spørgsmaal, og vi have paa Orlogsskibene ingen Auditor til at vejlede os heri. Det forekommer mig heller ikke at være noget ubilligt Krav, vi stille, naar vi sige: Gjør det saa let, tydeligt og kortfattet som mulig, og lad os være fri for alle disse Henviisninger til den borgerlige Straffelov. Er det ikke vansteligere at være Auditor, end at man kan sige til os, at vi selv skulle besørge det, saa kan Auditor-tjenesten ikke være saa vanstelig overhovedet, eller vi maatte da ogsaa kunne undvære Auditorer i Hæren. Jeg skal for at oplyse mine Udtalelser næriere tillade mig at tage nogle Exempler ud af Lovforslaget, og jeg skal da først gaa til Vædringsforslaget om Vøien, for at holde Rækken i Vædringsforslagene og Paragraferne. Jeg holder selvselgelig paa Vøien Bust: Ja, det er naturligt! Det ærede Medlem siger, det er naturligt; ja det er meget naturligt, og hvis han vilde blive lidt her i Salen, skulde jeg tillade mig at dokumentere for ham, at denne Straf er særlig naturlig og nødvendig ombord i Skibe. Vi kunne ikke der fuldt ud rette os efter alle Bestemmelser, der ere givne om Arrester, af mange forskjellige Grunde. Enkelte Skibe kunne have Arrester nok, andre ikke, og i alt Fald er det meget vansteligt at kunne faae indrettet, hvad der i Lovforslaget tales om, lys Arrest, mørk Arrest og ensom Arrest; da dette sidste særligt er fremdraget, maa man drage den Slutning, at der ogsaa er Arrester, hvor flere ere samlede, men hos os har man i alt Fald ikke Andet end ensom Arrest. Denne Bestemmelse stemmer altsaa ikke med Forholdene; det behøver jeg ikke at udtale mig nærmere om. Der er andre Smaating, man kunde nævne, f. Ex. Tobaksrygning. Der maa ikke ryges Tobak i ensom Arrest ved Hæren, men derimod maa det ske i lys Arrest. I Arresten paa Skibene kan man albrig ryge Tobak, fordi det overhovedet er forbudt i Kasematterne; det er saaledes Ting, der ikke passe sammen. Dertil kommer endelig den meget vigtige Grund, at alle disse Arrestbe-

stemmelser ikke ere til Gavn for det daglige Arbejdes Udførelse ombord i Orlogsskibene; vi kunne ikke undvære Folk for længere Tid, navnlig hvis det træffer flere paa engang. Det er jo ikke utænkeligt, at Mandskabet undervejs paa en Rejse kommer iland og begaar Forseelser, saa at maasse endog hele Besætningen skal straffes; men det er da ikke muligt at anvende Arrest, thi Tjenesten fordrer, at enhver Mand er tilstede ved Manøvrerne, enten Skibet er til Ankers eller i Søen. Enhver har sin bestemte Tjeneste. Her er atter det Samme Tilfældet; disse Bestemmelser kunne være overordentlig gode i Fredsforhold og Krigsforhold paa Landjorden, men der er saa mange Forhold ombord, som hverken ere Krigsforhold eller Fredsforhold, men Forhold, hvor der maa en haard og skarp Kommando til i Diebliffet, som maa udføres siebliffelig. Jeg tror derfor, at alle disse Arrester der ville blive undgaede saa meget som muligt; man vil i saadanne Tilfælde søge at hjælpe sig med Vøien. Denne Straf udtæes hurtigt, og saa er man særdiv. Jeg kan heller ikke indse det Vanærende, der skulde være ved Vøien. Jeg vil i det Hele taget sige: Gud fri mig fra den Slags Straffe, om hvilke de Styl-dige bagefter kunde sige, at det var en mild og behagelig Straf. Nei, Straffen maa være saaledes, at Bedkommende føler den. Jeg siger: Nu vel, lad os forlade Lamp, Krumslutning og alle legemlige Straffe, men lad os indmindske beholde Lidt tilbage, i Særdeleshed naar man vil se hen til, at Straffen ikke alene gjælder den, der bliver straffet, men ogsaa skal tjene til Advarsel for Andre, for at de ikke skulle begaa den samme Forseelse. Om der er Nogen, som ler ad Manden i Vøien, saa maa han finde sig deri, det gjør hærken Ondt eller volder ham personlig Ubehagelighed, og Straffen skal netop her bestaa i, at Kammeraterne gjøre sig lidt tilgode over ham. Jeg har været ombord i fremmede Orlogsskibe, jeg vil ikke nævne Nationen, og set en Straf af lignende Art, men da den blev anvendt paa Læringer, kunde den passe, derimod vilde jeg ikke finde det rigtigt at anvende den paa Bøgne. Der blev imidlertid sagt af Officererne ombord: Naar vi ikke havde den Straf, kunde vi ikke have Krammet paa disse unge Mennesker; de staa f. Ex. og snakte, naar de skulle exercere; de kunne ikke tie stille; det ligger i deres unge Alder, at de gjerne ville føre en Pasfiar. Hvad gjorde saa Chefen? Han anstiftede Mundkurve, og ethvert af de unge Mennesker, der talte under Exercitien, fik en Mundkurv paa. Jeg kan heller ikke indse, at det er vanærende, saalænge de Paagjældende ere Børn eller Dreng, men noget lignende er Vøien overfor Bøgne; Straffen bestaar i, at der gjøres lidt Nar ad dem, og saa ere de særdive med det Samme. — Jeg skal dernæst drøe et Diebliff ved § 32. Jeg vilde have sat særdeles megen